



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Exercitium amoris diuinæq[ue] laudis quale esse debeat: quid sub occupationibus externis, spiritus hominis agere, quoue iugiter sese occupare debeat. Can. XXXVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

totum me possideas. Item si magnum aliquem numerum audis cernisve, aut quoties
eximiam aliquam vides pulchritudinem, multitudinemve, dic: Pulcherrime, ama-
bilissime, omnipotens aeterna Deus, toties te milia milium agmina caelestium spirituum ho-
die ex me saluent, & decies milies centena milia tibi assistentium ex me & pro me te col-
laudent, & omnia praeclara sanctorum desideria tibi pro me supplicent, & vniuersa crea-
tura tua pulchritudo atque suauitas omnium harmonia te ex me sine fine glorificent.

*Exercitium amoris diuinæque laudis quale esse debeat: quid sub oc-
cupationibus externis spiritus hominis agere, quoue
ingiter sese occupare debeat.*

CANON XXXVIII.

ITaque si me amare, si laudare desideras toto corde, tota mente, tota virtute, &
amando cupis perseverare, necesse est habeas amoris exercitia, quibus nutrias, Exercitium
laudis Dei
quale fore
debeat.
quibus excites, foueasque amorem. Quapropter mentem tuam à creaturis & ab
omni interna occupatione circa creaturas, à cura quoque omni & solitudine ab-
stractam, vacantem, liberamque serua, hanc eleuando ad me continuis ignitis suspi-
rijs, flammigerisque orationibus, & aspirando indefinenter desiderijs feruentissi-
mis ad me, videlicet æstuantissimè cupiens me perfectissimè, ardentissimè, fide-
lissimè, perpetueque amare, perfectissimè mihi placere, fidelissimè, sufficentissimèque
laudare, voluntatem meam perfectissimè implere, sitiens insuper me pulcherrimè
videre, me felicissimum, polsidere, & mecum suauissimo, optimo, beatifico semper
esse, semper inhærere, nunquam à me separari. Semper idcirco in mente habeto
aliquid quod rumines, vnde erga me amore accendaris, quo dulcedinem ac boni-
tatem meam cogites, atque admiranda magnifices ac laudes: aut ediuerso vtilita-
tem, infirmitatem, instabilitatem ac ingratitude[m] tuam coram me plangas, lu-
geas, accuses atque vituperes, aut afflictis defunctisve ex animo compatiens, pro
illis, proque vniuersa Ecclesia mihi supplices.

Quæcunque præterea debes agere, aut de quibus cogitare aut consultare habes,
mecum cogites, mecum consilium accipias, mecum ea tractes, vt sic assuefacta, &
sola, & inter homines semper mecum loquaris, semperque cor ad me geras eleua-
tum aut orans, aut me laudans. Quicquid ad honorem meum spectat, quicquid mihi
didiceris placere, aut me velle hoc cum ebrio desiderio me honorandi, ac honorem
meum promouendi, in te & in alijs satage vt perficiatur, consilio, auxilio, labore (&
quomodocumque potes, honorem meum promouere) operam tuam nauando. In-
terea tamen nihilominus dum exterior homo foris occupatur, interior mecum
conquiescat, mihique vacet. Neque enim opus est vt ita sis ad externa effusa, vt men-
te quoque vaga & distracta per varia curras, variasque imagines atque phantasmata
in te trahas. Quin potius dum exterior homo occupatur, collecto spiritu mentem
adunata, intus tu maneat mecum. Quod vbi didiceris, vbi assuefacta fueris, nulla
te impediet occupatio exterior, nulla nocebit operatio exterior, præsertim mode-
sta, ab amoris exercitio mentali, quin æque mihi loquaris, aut potius mihi sileas
mente, modo, quod dixi, animum tuum ipsa non implicaueris rebus caducis, nec
hæserismersa in ea quæ foris agis. Siquidem quandiu ipsa cor liberum seruare vis
à creaturis, nulla te potest à me auocare creatura (quamlibet in exteriori homine
multa agantur, aut tractentur) si non intus rerum species atque imagines, si non

Quidnam
homini ver-
sari debeat
continue
ante oculos.

Homo exte-
rius occu-
patus quid
interim ia-
terius agat.

Opera externa quando in eterna non impediant.

amorem aut delectationem carum menti tuæ impræferis. Quapropter noli con-
 queri, quod opera bona externa in amore aut exercitio amoris te impediant. Ne-
 que enim ita est vt tu æstimas. Hæc namq; non impediunt, sed inordinatio tua, in-
 discretio tua, instabilitas cordis tui, curiositas tua, infirmitas tua, & mala inclina-
 tio tua: quibus omnibus quia nondū emortua es, tere impediunt. Hæc enim faciūt,
 vt non modo foris, sed intus etiam occupes te cum creaturis. Porro, mēs multipli-
 cata, diuisa atq; dispersa, mihi nequaquam potest adhærere, imò ne in seipsa quidē
 stabilis ac tranquilla cōsistere. Cæterū, si tamen charitate fraterna aut obediētia
 compulsa etiā in interiori homine fueris occupata & inquietata propter me, noli
 contristari. Ego enim quicquid mei causa neglexeris, cito possum resarcire & cum
 fœnore refundere, vt postea tanto mihi vicinius suauiusq; coniugaris, quanto pu-
 tabas te elongatam. Verūm si ita te inueneris distractam atque elongatam à me, vt
 collecta ad me redire, aut eleuare mentem tuam nequeas, disce quod non sola cha-
 ritate purè propter me digressa sis, sed inclinatio tua propria simul te vitiauerit,
 aliquid quod in te latuerit, te mouens, quod ego aut cuius causa & occasio ego non
 eram. Non igitur fuisi satis circumspēcta & vigil, propterea humani aliquid passa
 es. Veruntamen noli aliena manere, nec elongari à me, quia denuo recipiens reci-
 piam te. Versetur itaque cor tuum semper in pijs desiderijs, vt minimū tempus nō
 prætereat, quo me sagittis desideriorum tuorum ignitis non vulneres. Scio filia
 nihil à me frustra potes desiderare. Si me desideras, me inuenies. Qui si me etiā sub-
 traxero, aut ad tempus dissimulauero, tui causa & in bonum tuum id facio. Neque
 enim possum me nō cōmunicare petētib. Ego desideria tua excito, ego cordi tuo
 inspiro, ego etiam exaudiam. Nam & s̄ ad mortem vsque etiam mea dispensatione
 ageretur, vt in exaudita manerent, impossibile tamen est orationem piā me pe-
 nitus non exaudire, sed tunc centuplo reddam. Tunc senties me pro vno mille re-
 tribuentem, tunc exauditam te inuenies, quando iam non potes iterum amittere.
 Inter omnia autem quæ petis hoc vnum præcipuumq; fit, vt me habeas. Quid enim
 magis pium, quid magis mihi gloriosum, quàm super omnia & præ omnibus desi-
 derare me? Ora igitur semper pro nuda, sola, pura, castissima, perfectissima, inten-
 sissima, fidelissimaq; charitate, qua tu omnisq; creatura rationalis perpetuo in-
 uertibiliterq; mihi inhæreat.

Cor hominis in quo super veritate debeat.

Orautes pie vt Deus semper exaudiat.

*Nuditas interna que enam necessaria: vitæ Christi vt anima se con-
 formet: quas item solas imagines assumere debeat: vitæ ab-
 stractæ que necessaria sunt.*

CANON XXXIX.

Sime vis ò anima totum obtinere, necesse est totam te relinquant, totam exeat.
 Oportet resignes te ad extremam paupertatem & carentiam omnis commo-
 di solacijq; temporalis, pro summo bono obtinendo. Itaque confortare &
 consolare, quod sis priuata consolatione humana, quod omni etiam hu-
 manæ amicitia, fauore atque subsidio careas. Vide quomodo miles strenuus, ami-
 cos, patriam, uxorem, filios, omnem deniq; tranquillitatem, requiem ac commo-
 ditatem suam posthabens relinquit, & laboribus, itineribus, vigilijs, ærumnis, pe-
 riculisq; vitam suam peregrinus exponit, vt diuitias honoresq; conquirit.
 Hoc modo te quoque oportet omnia relinquere, expoliari, pauperem fieri, atque
 nudari